

บทนำ

ฤดูใบไม้ผลิที่หนึ่ง

6 หลานนักข่าวมาถึงก่อนหน้าโรงศพ พวกเขาออกันอยู่หน้าประตูใหญ่ตลอดคืน พอรุ่งเช้าก็เริ่มหน้าตา กระทั่งเก้าโมงจึงเปิดเสียดกันเป็นฝูง

เป็นเวลาเกือบเที่ยงวันเมื่อคอร์วัส โครว์เดินลากเท้าออกจากประตูบ้านมายังรั้วเหล็กสูงที่กั้นพวกเขาไว้

"ท่านนายกรัฐมนตรีโครว์ เรื่องนี้จะกระทบต่อแผนลงสมัครเลือกตั้งอีกครั้งของท่านหรือไม่ครับ"

"ท่านนายกจะจัดพิธีฝังศพเมื่อไรครับ"

"ท่านประธานาธิบดีได้แสดงความเสียใจกับท่านหรือยังคะ"

"เขานี้ท่านรู้สึกโล่งใจแค่ไหนครับ ท่านนายก"

"ได้โปรด" คอร์วัสกล่าวแทรก เขายกมือซึ่งสวมถุงมือหนังขึ้นปราม
"ได้โปรด ผมขออ่านคำแถลงในนามของครอบครัวก่อน"

เขาดึงกระดาษแผ่นหนึ่งจากกระเป๋าเสื้อสูททรงเนียบสีดำ

"เราขอขอบคุณท่านทั้งหลาย พลเมืองแห่งสาธารณรัฐอันยิ่งใหญ่ของเรา"

ที่ให้การสนับสนุนพวกเรามาตลอดสิบเอ็ดปี" เขาอ่านอย่างชด้อยชดคำ น้ำเสียงเปี่ยมอำนาจสั่งสมมาจากประสบการณ์การออกคำสั่งในสำนักนายภ มานานปี "นี่เป็นช่วงเวลาที่ยากลำบากสำหรับครอบครัวของเรา ไม่ต้องสงสัย เลยว่าความทุกข์ในครั้งนี้จะคงอยู่ไปอีกนาน"

เขากระแอม พลางเงยหน้ามองผู้ฟังที่เงยเสียงลง ทะเลแห่งเลนส์กล้อง และดวงตอยากรู้อยากเห็นฉายประกายกลับมาที่เขา แสงแฟลชและเสียง กดชัตเตอร์จู่โจมต่อเนื่องอย่างไม่รู้จักจบสิ้น

"การสูญเสียลูกเป็นเรื่องที่ทำให้ใจยาก" เขาก็มองอ่านต่อ "ไม่ใช่แค่กับ ครอบครัวเราเท่านั้น แต่ยังรวมถึงชาวเมืองแจ็กคัลแพกซ์ด้วย เราทราบดีว่า ทุกท่านต่างโศกเศร้าเช่นเดียวกับครอบครัวของเรา" คืออย่างน้อยห้าสิบลูกสูง เสียงกระแอมไอแก่เกือบหลายเสียงแทรกขึ้นในชั่วขณะของความเงียบ "แต่เข้านี้ เราได้ต้อนรับยุคที่เก่าของสาธารณรัฐวินเทอร์ซีโดยตระหนักว่าความเลวร้ายที่สุด ได้ผ่านพ้นไปแล้ว"

นกกาพลับแผ่ร่อนขึ้นเหนือศีรษะ หลายคนสะดุ้งห่อไหล่ หน้านิ่ว แต่ไม่มีใครแหงนมอง เหล่านักบินวนเวียนมาตั้งแต่เช้า

"ยุคที่แปดช่วงชิงภรรยาแสนรักคนแรกของผมไป ตอนนี้อย่างชิงเอา ลูกสาวคนเดียวของผมไปด้วย"

เสียงการ้องดังเสียดหูขึ้นอีกครั้ง นักข่าวรายหนึ่งทำไมโครโฟนที่ยื่น จ่อหน้านายภ ร่วงหลุดมือ เขาตะครุบเก็บเสียงกุกกัก ใบหน้าแดงระเรื่อ ขณะเจ้าตัวจริงจำคำขอโทษ แต่คอร์วัลไม่สนใจ

"อย่างไรก็ตาม" เขากล่าวต่อ "ยุคที่แปดยังนำเอาสิ่งอื่นไปด้วย นั่นคือ ภัยอันตราย ความสงสัย และความลึกลับหวังซึ่งรังควานชีวิตแสนสิ้นของเธอ มอริแกน ลูกสาว...ที่รักของผม" ใบหน้าเขาเหยเก "เธอได้หลับอย่างสงบในที่สุด เช่นเดียวกับที่พวกเราทุกคนจะได้ประสบในอนาคต เมืองแจ็กคัลแพกซ์ และแน่นอน...ทั่วทั้งรัฐเกรตวูล์ฟเอเคอร์จะกลับมาปลอดภัยอีกครั้ง ไม่มีสิ่งใด ต้องหวาดกลัว"

เสียงซุบซิบสงสัยดังพึมพำในฝูงชน แพลชจากกล้องถ่ายรูปคล้ายจะ
จู่โจมซาลง นายกฯ เงยหน้าขึ้นกะพริบตามองพวกเขา กระดาษในมือสั่นไหว
ในสายลมโชยอ่อน หรือบางทีอาจเป็นมือของเขาเองที่สั่น
"ขอบคุณทุกท่าน ผมขอไม่ตอบคำถามใดๆทั้งสิ้น"

บทที่ 1

กาต้องสาป

ฤดูหนาวที่ลึบเอ็ด
(สามวันก่อนหน้า)

๖๖ มวในครัวตายแล้ว มอริแกนถูกกล่าวหาว่าเป็นต้นเหตุ เธอไม่รู้ว่าเกิดขึ้นได้อย่างไรหรือเมื่อไร เธอคิดว่าเจ้าแมวอาจกินของมีพิษเข้าไปเมื่อคืน ไม่มีรอยแผลบ่งบอกว่าเป็นฝีมือของสุนัขหรือหมาจิ้งจอก นอกจากคราบเลือดแห้งกรังตรงมุมปากแล้ว เจ้าเหมียวก็ดูเหมือนหลับไป แต่ตัวกลับเย็นซีดและแข็งที่อ

ตอนที่มอริแกนพบว่าร่างของมันในแสงอาทิตย์ยามเช้าต้นฤดูหนาว เธอคุกเข่าลงบนพื้นข้างๆ มัน คิ้วขมวด มือเลื่อนลูบขนสีดำจากหัวไปจนปลายพวงหาง

"ขอโทษนะ เจ้าเหมียวประจำครัว" เธอพึมพำ

มอริแกนคิดหาที่ดีที่สุดสำหรับฝังร่างเจ้าแมว และลึกลงว่าควรขอผ้าลินินดีๆ จากคุณย่ามาห่อร่างมันสักหน่อยไหม แต่แล้วก็ตัดสินใจว่าไม่ขอ น่าจะดีที่สุด เธอจะใช้เสื่อนอนตัวยาวของตัวเองแทน

แม้ครัวเปิดประตูหลังออกมาเทศกาลอาหารของเมื่อวานให้พวกสุนัข เธอสะดุ้งโหยงจนถึงอาหารแทบหลุดมือเมื่อเห็นมอริแกน หญิงสูงวัยจ้องซากศพแมวขมึง ปากแหม่นจนเป็นเส้นตรง

"ดีแล้วที่ไม่เกิดขึ้นกับฉัน ขอพระเป็นเจ้าจงได้รับการสรรเสริญ" เธอกล่าว
จึงมีท่าขณะเคาะกรอบประตูและจุมพิตจี๋ห้อยคอ ก่อนชำเลืองมองมอรรีแกน
"ฉันชอบแมวดัวนั้นนะ"

"ฉันก็ชอบค่ะ" มอรรีแกนบอก

"อ้อจ้ะ ฉันก็ว่านั่น" น้ำเสียงนั้นแฝงความขมขื่น มอรรีแกนสังเกตเห็นว่า
เธอค่อยๆ ถอยห่างออกไปทีละนิด "เข้าไปข้างในเถอะ พวกเขารอหนูอยู่ใน
ห้องทำงาน"

มอรรีแกนรีบเข้าบ้าน รีรออยู่ครู่หนึ่งตรงประตูครัวที่ต่อกับโถงทางเดิน
เฝ้ามองแม่ครัวหยาบเศษซอล์กขึ้นมาเขียนบนกระดานดำ ว่า **แมวในครัว-ตาย**
ตรงบรรทัดสุดท้ายของรายการยาวเหยียดที่เพิ่งเพิ่มลงไปไม่นานนี้ **ปลาตาย**
ตาเฒ่าทอมหัวใจวาย **น้ำท่วมที่ทางเหนือของรัฐฟลอริดา** และ **คราบ**
น้ำเกรวบนผ้าเช็ดคลุมโต๊ะผืนที่สวยงามที่สุด

"ดิฉันแนะนำนักจิตวิทยาเด็กเก่งๆ แถบเกรตเตอร์แจ็กคัลแพกซีให้ได้
นะคะ"

นักสังคมสงเคราะห์คนใหม่ไม่แตะชากับบิสกิตของตัวเองเลย เข้านั้น
หล่อนโดยสารรถไฟสองชั่วโมงครึ่งจากเมืองหลวงและเดินจากสถานีรถไฟมายัง
คฤหาสน์โครว์ท่ามกลางฝนปรอยในสภาพผมลึบติดศีรษะ เสื้อโค้ดเปียกโชก
มอรรีแกนพยายามคิดหาสิ่งที่จะเยียวยาจิตใจมากกว่าชากับบิสกิต แต่ผู้หญิง
คนนั้นดูจะไม่สนใจ

"ฉันไม่ได้ชงชาเองหรอกค่ะ" มอรรีแกนบอก "ถ้ามันทำให้คุณกังวล"

ผู้หญิงคนนั้นเมินเธอ "หมอฟีลดิ้งโด่งดังจากผลงานเกี่ยวกับเด็กต้อง
คำสาป ดิฉันมั่นใจว่าท่านต้องเคยได้ยินชื่อเขา หมอลูร์เอลลินก็มีคนพูดถึงไม่น้อย
เพื่อว่าท่านชอบคนที่นุ่มนวลและมีความเป็นแม่มากกว่า"

พ่อของมอริแกนกระแอม ทำทางอึดอัด "นั่นไม่จำเป็นหรอก"

คอร์วัสเริ่มมีอาการตาซ้ายกระตุก ซึ่งมักกำเริบเฉพาะเวลาเข้าร่วมประชุม รายเดือนเท่านั้น อาการนี้ส่งสัญญาณแก่มอริแกนว่าเขาเกลียดมันพอๆ กับที่เธอเกลียด นอกจากเส้นผมดำขลับกับจมูกงอแงแล้ว นี่เป็นสิ่งเดียวที่พ่อลูก มีเหมือนกัน

"มอริแกนไม่ต้องการที่ปรึกษา" เขาพูดต่อ "เธอเป็นเด็กมีเหตุผลและปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ได้ดี"

นักสังคมสงเคราะห์ลอบมองมอริแกนแวบหนึ่ง เด็กหญิงนั่งอยู่ข้าง หลอนบนโซฟาและกำลังพยายามจะไม่หงุดหงิด การเย็บเยียนมักยึดเยื่อเสมอ "ท่านนายกคะ ดิฉันไม่อยากจะเสียมารยาท...แต่เวลาของเรามีน้อย ผู้เชี่ยวชาญ ต่างเห็นพ้องกันว่าเรากำลังเข้าสู่ปีสุดท้ายของยุคนี้ ปีสุดท้ายก่อนจะถึงช่วง *อีเวนไทด์*" มอริแกนเสมองไปนอกหน้าต่าง เธอมักทำอะไรเบนความสนใจ เมื่อได้ยินใครสักคนเอ่ยถึงคำที่ขึ้นต้นด้วย อ "ท่านต้องเข้าใจว่าเวลานี้เป็นช่วง เปลี่ยนผ่านที่สำคัญยิ่งต่อ..."

"คุณเอารายการมาไหม" คอร์วัสถาม ท่าที่หงุดหงิด เขามองปราดยัง นาฬิกาบนผนังห้องทำงาน

"น...แน่นอนค่ะ" หลอนดึงกระดาษแผ่นหนึ่งออกมาจากแฟ้ม มีกลิ่นเทา นิดๆ มอริแกนคิดว่าผู้หญิงคนนี้ได้ค่อนข้างดีเมื่อนึกถึงว่าเป็นการมาเยี่ยม ครั้งที่สอง นักสังคมสงเคราะห์คนก่อนพูดดั่งกว่ากระซิบแค่คนเดียว และคงคิดว่า การนั่งโซฟาพร้อมกับมอริแกนคือบัตรเชิญสู่หายนะ "ดิฉันอ่านให้ฟังดีไหมคะ เดือนนี้ค่อนข้างสั้น *ทำได้ดีมากคะ คุณหนูโครว์*" หลอนกล่าวเสียงเคร่ง

มอริแกนไม่รู้จะพูดอะไรต่อ เธอไม่อาจรับเอาความดีความชอบในเรื่องที่ ตนเองควบคุมไม่ได้

"เริ่มจากเหตุการณ์ที่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนก่อนนะคะ สภาเทศบาล เมืองแจ็กคัลแพกซ์เรียกร้องเงินเจ็ดร้อยเครดิตสำหรับช่ູมนึ่งพักที่เสียหายระหว่าง เกิดพายุลูกเห็บ"

"ผมนึกว่าเราเห็นพ้องกันแล้วเสียอีกว่าสภาพอากาศเลวร้ายไม่ได้เกี่ยวกับลูกสาวของผม" คอรัวส์พูด "หลังจากที่เราพบว่าเหตุไฟป่าในอัลพ์ครั้งนั้นเป็นการวางเพลิง คุณจำได้ไหม"

"จำได้ค่ะท่าน อย่างไรก็ตาม มีพยานคนหนึ่งชี้ว่ามอริแกนมีส่วนผิดในคดีนี้"

"ใคร" คอรัวส์ถาม

"ชายที่ทำงานที่ปารีสฌีแยบได้ยื่นคุณหนูคอรัวส์พูดกับคุณย่าว่าช่วงนี้แจ็กคัลแพกซ์อากาศดี" นักสังคมสงเคราะห์หญิงกัมอ่านบันทึก "ลูกเห็บเริ่มตกหลังจากนั้นสี่ชั่วโมง"

คอรัวส์ถอนใจแรง เขาเอนหลังพิงพนักเก้าอี้และมองมอริแกนอย่างระอา "เยี่ยม ว่าต่อได้"

มอริแกนขมวดคิ้ว เธอไม่เคยพูดว่าแจ็กคัลแพกซ์อากาศดีมาก่อนเลยในชีวิต เธอจำได้ว่าหันไปหาคุณย่าแล้วพูดว่า "ร้อนจังนะคะ" มันคนละเรื่องกันเลย

"ชายในพื้นที่คนหนึ่งชื่อทอมัส แบรดเซดด์ เขาเสียชีวิตเมื่อไม่นานนี้จากอาการหัวใจวาย เขาเป็น..."

"คนสวนของเรา ฉันทู" คอรัวส์แทรก "น่าเศร้าจริงๆ ดอกไฮเดรนเยียเลยพลอยแยะไปด้วย มอริแกน ลูกทำอะไรลูงเขา"

"เปล่าค่ะ"

คอรัวส์ดูกังขา "เปล่าหรือ ไม่ได้ทำอะไรเลยนั่นหรือ"

เธอนิ่งคิดครู่หนึ่ง "หนูบอกเขาว่าแปลงดอกไม้สวยดี"

"เมื่อไร"

"ประมาณปีที่แล้วค่ะ"

คอรัวส์กับนักสังคมสงเคราะห์สบตากัน หญิงสาวถอนใจ "ครอบครัวของเขาเข้าอกเข้าใจเป็นอย่างดีค่ะ พวกเขาขอแค่ให้คุณช่วยรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในงานศพ ส่งเสียหลายๆ ของเขาจนเรียนจบมหาวิทยาลัย และช่วยบริจาคเงินแก่องค์กรการกุศลที่เขาชอบ"

"หลานก็คน"

"ห้าคนค่ะ"

"บอกพวกเขาว่าฉันจะส่งเสียสองคน ว่าต่อได้"

"อาจารย์ใหญ่ของโรงเรียน...อะ!" หญิงสาวสะดุ้งเมื่อมอริแกนเอื้อมมาหยิบบิสกิต แต่ก็เบาใจลงเมื่อเห็นว่าเธอไม่มีเจตนาจะแตะตัว "เอ่อ...ตอนะคะ อาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนเตรียมแจ็กคัลแพกซ์ส่งบิลค่าเสียหายจากเหตุไฟไหม้มาให้แล้วค่ะ สองพันครีตน่าจะเพียงพอ"

"ในหนังสือพิมพ์บอกว่าแม่ครัวคนนั้นเปิดเตาแก๊สทิ้งไว้ข้ามคืนนี่" มอริแกนบอก

"ใช่ค่ะ" นักสังคมสงเคราะห์กล่าว ดวงตาจ้องกระดาดข้างเบาะหน้าเขม็ง "และเธอยังบอกด้วยว่า เธอเดินทางผ่านคฤหาสน์โครว์และเห็นคุณอยู่ในสวนก่อนหน้านั้นหนึ่งวัน"

"แล้วไงคะ"

"เธอบอกว่าคุณสบตาเธอ"

"ฉันเปล่า" มอริแกนรู้สึกว่เลือดเริ่มพลุ่งพล่าน ไฟไหม้ครั้งนั้นไม่ใช่ความผิดเธอ เธอไม่เคยสบตาใคร เธอรู้กฎดี แม่ครัวคนนั้นแค้โกหกเพื่อเอาตัวรอด "ทั้งหมดอยู่ในบันทึกของตำรวจค่ะ"

"เธอโกหก" มอริแกนหันไปหาพ่อ แต่เขากลับไม่ยอมสบตา พ่อเชื่อว่าเธอเป็นต้นเหตุจริงๆ หรือ ผู้หญิงคนนั้นสารภาพว่าเธอเปิดเตาแก๊สทิ้งไว้ข้ามคืน! ความมอยุติธรรมทำให้มอริแกนปวดมวนในท้อง "เธอโกหก หนูไม่เคย..."

"พอได้แล้ว" คอร์รวัสตวาด มอริแกนทรุดลงบนเก้าอี้และกอดอกแน่น พ่อของเธอกระเแอมอีกครั้งก่อนหันไปพยักหน้ากับผู้หญิงคนนั้น "ส่งบิลมาให้ผมได้เลย และช่วยไล่เรียงรายการให้จับสักที ผมยังมีการประชุมรออยู่อีกทั้งวัน"

"จ...จบเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเงินแล้วค่ะ" เธอกล่าวขณะไล่นิ้วสั้นเทาไปตามขอบกระดาด "เดือนนี้คุณหนูโครว์ต้องเขียนจดหมายขอโทษแค่สามฉบับ ฉบับหนึ่งเขียนถึงผู้หญิงในพื้นที่ชื่อคุณคัลเพอร์เนีย มาลูป เรื่องที่กระดุกสะโปกของเธอหัก..."

"เธอแก่เกินจะเล่นสเก็ตน้ำแข็งแล้วแท้ๆ" มอริริแกนบ่นอุบ

"...อีกฉบับหนึ่งเขียนถึงสมาคมแยมแห่งแจ็กคัลแพกซ์ โทษฐานที่ทำแยมเปลือกส้มลือตหนึ่งเสียหาย และอีกฉบับเขียนถึงเด็กชายชื่อฟิปปิล กิลเครสต์ เขาแพ้การแข่งขันสะกดคำประจำรัฐเกรตดูร์ฟเอเคอร์เมื่อสัปดาห์ก่อน"

มอริริแกนตาโตเป็นไขห่าน "ฉันแค่ช่วยพรให้เขาโชคดี!"

"นั่นแหละค่ะ คุณหนูโครวี" นักสังคมสงเคราะห์พูดขณะยื่นบันทึกรายการแก่คอร์วีต "คุณหนูน่าจะรู้ดีกว่าดิฉัน ท่านนายกคะ ดิฉันเข้าใจว่าท่านกำลังมองหาครูสอนพิเศษคนใหม่"

คอร์วีตพนมหน้าอกใจ "ผู้ช่วยของผมคุยกับทุกตัวแทนจัดหาในแจ็กคัลแพกซ์แล้ว รวมถึงเจ้าที่อยู่ไกลถึงเมืองหลวงด้วย แต่ดูเหมือนรัฐอันยิ่งใหญ่ของเราจะประสบปัญหาขาดแคลนครูสอนพิเศษตามบ้านชั้นรุนแรง" เขาเลิกคิ้วข้างหนึ่ง

"สิ่งที่เกิดขึ้นกับคุณ..." นักสังคมสงเคราะห์เหลือบมองบันทึก "คุณลินฟอร์ดใหม่คะ ครึ่งก่อนที่เราคุยกันท่านบอกว่าเธอทำงานได้ดี"

"ผู้หญิงเหาะแหะๆ" คอร์วีตกล่าวเหาะ "หล่อนอยู่ไม่ถึงสัปดาห์ด้วยซ้ำ บ่ายวันหนึ่งก็ออกไปแล้วไม่กลับมาอีก ไม่มีใครรู้ว่าทำไม"

นั่นไม่จริง มอริริแกนรู้ว่าทำไม

ความกลัวคำสาปของคุณลินฟอร์ดทำให้หล่อนไม่กล้าอยู่ร่วมห้องกับลูกศิษย์ตัวเอง การถูกใครสักคนตะโกนสอนวิธีผันคำกริยาภาษากรอมมิซึสจากอีกฟากประตูข้างเป็นเรื่องแปลกและน่าเหยียดหยันเสียจริง มอริริแกนรู้สึกเช่นนั้น เธอหงุดหงิดมากขึ้นเรื่อยๆ จนวันหนึ่งเธอจึงเสียบปากกาหัวแตกเข้าไปในรูกุญแจ จดริมฝีปากตรงปลายปากกา แล้วก็เป่าหมึกกระเซ็นเต็มหน้าคุณลินฟอร์ด เธอยอมรับว่านั่นไม่ใช่ช่วงเวลาที่มีอารมณ์คลั่งมากนัก

"สำนักงานทะเบียนมีรายชื่อคุณครูจำนวนหนึ่งที่ยินดีจะทำงานกับเด็กดอง คำสาป แม้จะน้อยมาก" นักสังคมสงเคราะห์ยักษ์ใหญ่ "แต่อาจมีใครสักคนที่..."

คอร์วีตสยงมือขึ้นปราชัย "ผมไม่เห็นว่าจะจำเป็น"

"อะไรนะคะ"

"คุณพูดเองว่าอีกไม่นานจะถึงช่วงอีเวนไทด์"

"ค่ะ แต่...มันยังอีกตั้งปีนึง"

"ถึงอย่างนั้น ตอนนี้ก็ถือว่าสิ้นเปลืองทั้งเวลาและเงินไม่ใช่เหรอ"

มอริริแกนเงยหน้ามอง เธอรู้สึกไม่ค่อยพอใจคำพูดของพ่อ ขนาดนัก-
สังคมสงเคราะห์คนนั้นยังประหลาดใจ "ด้วยความเคารพนะคะท่านนายก
สำนักทะเบียนเด็กต้องคำสาปไม่เห็นว่าเป็น*การสิ้นเปลือง* เราเชื่อว่
การศึกษาเป็นสิ่งสำคัญสำหรับเด็กทุกคนค่ะ"

คอร์รัวส์หรีตา "แต่*การจ่ายเงิน*เพื่อการศึกษาจะไร้ความหมายในเมื่อ
เด็กคนนั้นมี*อายุสั้น* โดยส่วนตัวผมคิดว่าเราไม่ควรกังวลเรื่องนี้ตั้งแต่แรก ส่งสุนัข
ล่าสัตว์ไปโรงเรียนยังจะดีเสียกว่า พวกมันมีอายุยืนยาวและยังมีประโยชน์ต่อผม
มากกว่าด้วย"

มอริริแกนแค้นเสียงขึ้นจุมุดัง*เฮอะ* รวากับพ่อปาลอิฐก้อนใหญ่เข้าไปในห้อง
ของเธอ

นั่นยังไรล่ะ ความจริงที่เธออุตส่าห์ข่มซ่อนไว้ บางสิ่งที่เธอมองข้ามแต่ไม่
อาจลืม ความจริงที่เธอกับเด็กต้องคำสาปทุกคนรู้ซึ่งถึงกระดูกและสักรั้วที่หัวใจ
ฉันจะต้องตายในคืนอีเวนไทด์

"ผมมั่นใจว่าเพื่อน ๆ ในพรรควินเทอร์ซีจะเห็นด้วยกับผม" คอร์รัวส์ว่าต่อ
เขาดิ่งตามองนักสังคมสงเคราะห์ ไม่สนใจทำทีอีอัดของมอริริแกน "โดยเฉพาะ
คนที่คุมงบประมาณของหน่วยงานเล็กๆของคุณ"

เกิดความเจ็บปวดยาวนาน นักสังคมสงเคราะห์ปรายตามองมอริริแกน
แล้วเริ่มเก็บข้าวของ มอริริแกนสัมผัสได้ถึงความเวทนาที่วาบผ่านใบหน้าของ
ผู้หญิงคนนั้น และพาลเกลียดเจ้าหล่อนด้วยเหตุนี้

"เยี่ยมค่ะ ดิฉันจะรายงานการตัดสินใจของคุณให้ทาง สทตส. ทราบนะคะ
สวัสดีค่ะท่านนายก คุณหนูโครวี" นักสังคมสงเคราะห์รีบออกจากห้องทำงาน
โดยไม่เหลียวหลังมอง คอร์รัวส์กดปุ่มเรียกผู้ช่วยบนโต๊ะ

มอริริแกนลุกจากเก้าอี้ เธออยากตะโกนใส่พ่อ แต่เสียงกลับสั้นอย่าง